

אברהם אבינו לקח עמו את אליעזר בגימטריא שי"ח אחד יותר ממספר יאו"ש!

|| הרה"ג ר' פנחס פרידמן ||

כשנשבה לוט וכבר נתיימשו כולם מלהציל, דעל כן אמר מלך סדום הרכוש קח לך, דכבר נתיימשו בידי המלכים וקנייה אחר כך אברהם אבינו בשינוי רשות, ואברהם אבינו אזר עצמו עם שלוש מאות שמונה עשרה ילידי ביתו לרדוף אחר ארבעה מלכים, ובנדרים (לב). דהוא בגימטריא אליעזר.

ומשמעות השם מפורש בתורה אצל משה רבינו ע"ה (שמות יח ד) כי אלקי [אבין] בעזרי ויצילני וגו', שכבר היה חרב פרעה על צווארו, והשם יתברך יכול לעזור גם אחר היאוש שאין להתיימשו משום דבר, וזהו רמז מספר שלוש מאות שמונה עשרה בגימטריא יאו"ש עם הכולל, היינו שמספר זה הוא המוציא מידי יאוש, ומורה שהשם יתברך עוזר מכל דבר שהאדם חושב להתיימשו.

"תלת מאה ותמני סרי עבדי"

ומה מתוקים הם דברי רבי צדוק שממשיך לבאר בזה חידה סתומה שנתייגעו בו המפרשים בגמרא (סוכה לא):

"ההיא סבתא דאתאי לקמיה דרב נחמן, אמרה ליה ריש גלותא וכולהו רבנן דבי ריש גלותא בסוכה גזולה הווי יתבי, צווחה ולא אשגח בה רב נחמן, אמרה ליה, איתתא דהווי ליה לאבוהא תלת מאה ותמני סרי עבדי צווחא קמייכו ולא אשגחיתו בה, אמר להו רב נחמן, פעיתא היא דא ואין לה אלא דמי עצים בלבד".

בתרגום ללשון קודש:

"ההיא זקנה שבאה לפני רב נחמן, אמרה לו, ראש הגלות וכל החכמים שבבית ראש הגלות יושבים בסוכה גזולה, צעקה ולא השגיח בה רב נחמן, אמרה לו, אשה שהיתה לו לאביה שלשה מאות ושמונה עשרה עבדים צועקת לפניכם ואין אתם משגיחים בה, אמר להם רב נחמן, צעקנית היא זו ואין לה אלא דמי עצים בלבד".

כדי להבין את הפשט של הגמרא נקדים מה שמבואר בגמרא (שם), כי חכמינו ז"ל תיקנו "תקנת מריש", פירוש "תקנת הקורה", שאם גנב אחד מחבירו קורה של עץ והכניסו בבנין ביתו, ובסוף נתגלה הדבר ובעל הקורה תובע את הגנב שיחזיר לו את הקורה, והנה מצד הלכה צריך הגנב להחזיר לו את הקורה עצמו, למרות שיצטרך להרוס את כל הבנין כדי להוציא משם את הקורה.

אבל חכמינו ז"ל תיקנו "תקנת מריש" - "תקנת הקורה", שהגנב אינו צריך להחזיר לו הקורה עצמו, אלא הוא יכול לשלם כסף תמורת הקורה, וכל כך למה: "משום תקנת השבים", פירוש, משום תקנת בעלי תשובה, כי אם יצטרך הגנב להרוס את ביתו כדי להחזיר את העצים לבעליהם, ימנע מלחזור בתשובה כדי שלא יצטרך להרוס את ביתו, לכן תקנו שאין הגנב צריך להחזיר העצים עצמם כי אם ערך השיווי של העצים.

בעלי תוספות: מתחילה לקח אברהם שי"ח ילידי ביתו, אך כשהזרים מעבירות שבידם חזרו כולם לביתם אליעזר בגימטריא שי"ח, כי הוא לבדו נשאר עם אברהם והשפיע לו הקב"ה כח כמו שי"ח ילידי ביתו

רבי צדוק הכהן: יאו"ש בגימטריא שי"ז, ואילו שי"ח הוא אחד יותר לרמז על התגברות על קליפת היאוש

אברהם אבינו הציל נשמת דוד המלך שהיתה טמונה אצל לוט בסדום על ידי התגברות על קליפת היאוש

דוד המלך: "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע", מליפול ביאוש, "כי אתה עמדי", גם כשהייתי בסדום

ש'זבה י" ח'לצה נפשי ראשי תיבות שי"ח, שנתחזק דוד המלך להתגבר על היאוש כשהיה במקום סכנה

מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים".

והנה תיבת יאו"ש עולה בגימטריא שי"ז, נמצא כי שי"ח שהוא אחד יותר מתיבת יאו"ש מרמז על ההתגברות על היאוש, וזהו הענין שלקח עמו שי"ח ילידי ביתו, וכל שכן כשלקח עמו רק את אליעזר שעולה שי"ח, לרמז כי על אף היותו מיעוט לגבי כל המלכים שנלחם עמם, התגבר על קליפת יאו"ש ונלחם עמם מלחמת חרמה. ולחכיבות הדברים הבה נלמד יחד מעט מלשון קדשו:

"אין ליהודי להתיימשו משום דבר, בין בעניני הגוף, כמו שאמרו (ברכות י). אפילו חרב חדה על צוארו אל ימנע מהרחמים, בין בעניני הנפש, אפילו נשתקע למקום שנשתקע, וחטא בדבר שאמרו ז"ל (פרשת ויחי ריט): שאין תשובה מועלת חס ושלום, או שתשובתו קשה, או שרואה עצמו משתקע והולך בעניני עולם הזה, אל יתיימשו בעצמו לומר שלא יוכל לפרוש עוד, כי אין יאוש כלל אצל איש יהודי והשם יתברך יכול לעזור בכל ענין.

וכל בנין אומה הישראלית היה אחר היאוש הגמור, דאברהם ושרה זקנים (בראשית כא ז) ומי מלל לאברהם הניקה [בנים שרה] וגו', שלא עלה על דעת אדם עוד להאמין זה... אבל באמת מאת ה' היתה זאת, שיהיה בנין האומה דוקא אחר היאוש הגמור, שלא האמין שום אדם ואפילו שרה שתיפקד עוד, כי זה כל האדם הישראלי להאמין שאין להתיימשו כלל, דלעולם השם יתברך יכול לעזור, והיפלא מה' דבר...

ואברהם אבינו ע"ה ראש האומה, הוא שפתח דבר זה שלא להתיימשו משום דבר,

אך בין אם נפרש בדרך הפשט שלקח עמו שי"ח ילידי ביתו, או אם נפרש בדרך רמז שלקח עמו אליעזר שעולה בגימטריא שי"ח, עדיין צריך ביאור מה ראה אברהם אבינו שלא עשה שום דבר בלי יהודים וכוונות, לקחת עמו למלחמה דוקא כמספר הזה שי"ח, זאת ועוד שלקח לו לעבד את אליעזר שגם הוא עולה בגימטריא שי"ח, הלא ברור שאין זה במקרה אלא בכונה תחילה, שאם לא כן לשם מה טרח הכתוב לספר לנו בדיוק מספר ילידי ביתו שלקח עמו.

אליעזר במספרו נתגבר על קליפה של יאו"ש

כדי לבאר כל זה נקדים ענין נפלא שכתב הגה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע בספר "דברי סופרים" (אות טז), לבאר מה שלקח אברהם עמו דוקא שי"ח ילידי ביתו או את אליעזר שעולה בגימטריא שי"ח, כי כל עצם מהות קדושתו של אברהם אבינו הוא, שבכל מצב שהיה, קשה ככל שיהיה, לא נפל אף פעם ברשת קליפת היאוש שטמן לו היצר.

ענין זה מתגלה בבהירות בבנין היסוד של כלל ישראל, כי אפילו כשאברהם אבינו כבר היה זקן בן תשעים ותשע שנים, לא התיימשו מאמונתו בה' שהבטיח לו ללדת בן, שימשיך לטוות את שרשרת הקדושה של כלל ישראל עד סוף כל הדורות, ומזה נשכיל להבין כי יסוד כל היהדות הוא להיות חזק כסלע איתן באמונתו בה', שלא ליפול ח"ו אף פעם ברשת היאוש, כמאמר (ברכות י): "אפילו חרב חדה

בפרשתנו פרשת לך לך (בראשית יד יד): "וישמע אברם כי נשבה אחיו, וירק את חניכיו ילידי ביתו שמנה עשר ושלש מאות וירדף עד דן". ופירש רש"י: "רבותינו אמרו (נדרים לב. ב"ר מג ב) אליעזר לבדו היה, והוא מנין גימטריא של שמו".

ויש לתמוה הפלא ופלא, מאחר שאברהם לקח עמו רק את אליעזר, לשם מה כתוב בתורה שלקח עמו ילידי ביתו: "שמנה עשר ושלש מאות", שעל ידי זה אפשר לטעות שלקח עמו ילידי ביתו כמספר הזה, ולא כתוב בפירוש שלקח עמו רק את אליעזר.

הקב"ה השפיע כח לאליעזר כמו שי"ח ילידי ביתו

כבר הרגיש בכך רבינו בחיי שמפרש ענין זה כמין חומר, [ראה ב"חתם סופר" שכתב מעצמו ביאור זה], כי מתחילה אכן נצטרפו לאברהם שי"ח ילידי ביתו, אלא שאחר כך הזהיר אברהם מקרא שכתוב (דברים כ ח): "מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס את לבב אחיו כלבבו", ודרשו במשנה (סוטה מד.): "זהו המתירא מן העבירות שבידו", וחזרו כל שי"ח ילידי ביתו למקומם, מלבד אליעזר העבד הנאמן שנשאר להילחם עם אברהם.

והנה הדברים בלשון קדשו:

"ובמדרש שמונה עשרה ושלש מאות זה אליעזר שעולה בגימטריא שלש מאות שמונה עשרה. ויש לשאול כי לפי המדרש הזה שמונה עשר ושלש מאות אינו כפשוטו אלא חידה על אליעזר לבדו, ואין לנו להוציא המקרא מידי פשוטו, שהרי הכתוב מעיד על ילידי ביתו שהם שלש מאות שמונה עשרה.

אבל הענין היה כי כל המספר הזה היו ילידי ביתו של אברהם אוכלי שולחנו, ואחר שנזדו לצאת למלחמה מיעט אותן וריקנו, לפי שהזכות הוא המנצח לא ריבוי עם, ולכך צוה שיחזרו כל החוטאים כדין תורה ביוצאי מלחמה, שאמר הכתוב (דברים כ ח) מי האיש הירא וגו' [ורך הלבב ילך וישב לביתו], וזהו לשון וירק שכולל לשון זיין, ולשון מיעוט מלשון רק, וכיון שנתמעתו מצא אברהם את עצמו עם אליעזר לבדו".

רעיון זה מבואר גם ב"דעת זקנים" לבעלי התוספות, אך עם הוספה כי אחרי שעזבו את אברהם שי"ח ילידי ביתו, השפיע הקב"ה לאליעזר שנשאר עם אברהם כח כמספר כל שי"ח ילידי ביתו:

"וירק את חניכיו וגו', שאמר להם אברהם למלחמה אנו יוצאין, מי האיש הירא מעבירות שבידו ילך וישב לביתו, כיון ששמעו כך הלכו וחזרו להן, ולא נשאר עם אברהם כי אם אליעזר עבדו, אמר לו הקב"ה לאברהם, הניחו אותך כולן, חייך אני נותן כח לאליעזר כנגד כולן, ומנין אותיות של אליעזר יעלו למנין י"ח ושלש מאות".

"כל המענג את השבת" לענג את השבת ולא את עצמו!

ללמוד נושא ונותן בעומקה של הלכה כפי השגתו והבנת שכלו, עד שיגיע זמן המנחה, ויתפלל תפלתו כראוי ויפטר לשלום."

וכן כתב הגר"א מוילנא זי"ע ב"אדרת אליהו" (ישעיה א יב):

"לענג את השבת במאכל ומשתה ולכבוד בכסות נקיה, ושיהיה כוונתו לשם שבת ולא להנאת עצמו, על זה אמר וקראת לשבת עונג, לשבת דייקא, וכן אמר (שבת קיח:): כל המענג את השבת, וכן סדרו לנו בתפלה (מוסף תכנת שבת) מענגיה לעולם כבוד ינחלו, מענגיה דייקא, [כבוד ינחלו], היינו הנשמה היתרה שזוכין לה המשמרין את השבת כדת."

וכן כתב ה"בינה לעתים" (דרוש עו): "כי המרבה לאכול ולשתות למלא בטנו ולטעום מהמטעמים הערבים ימתקו לחכו, זה לא יקרא מענג את השבת אלא מענג את עצמו."

וכן כתב ב"תורת משה" להאלישיך הקדוש פרשת כי תשא (שמות לא יג) אחרי שהאריך שצריך לכוון לאכול לכבוד שבת:

"על ידי הכוונה לכבוד שבת העליון, הוא כאלו את השבת עצמו אנו מכבדים ומענגים, שאור הכוונה עולה למעלה ראש. ועל כוונה זאת אכשור שהנביא דיבר באומרו (ישעיה נח יג) וקראת לשבת ענג, לומר אל תקרא לאכילה ושתייה ענג כי אם לשבת תקרא ענג, שתשמח ותגיל בלבך כאלו הוא עצמו שתתענג בו בכוונתך."

ב"פרי צדיק" (פרשת תולדות אות י): "ובשבת כל תענוגי הגוף בקדושה, ומכל מקום צריך שיכוין בהם לשם שמים, כמו שאמרנו בדקדוק לשון הגמרא, המענג את השבת, ולא אמרו המענג עצמו בשבת."

[במאמר הבא: איך אפשר לענג את השבת במאכל ובמשתה גשמיים]

בשביל כבוד שבת, זהו וקראת לשבת עונג, שתקרא להשבת עונג, כענין מי שמזמין אורח חשוב וגדול שעושה סעודה לכבודו, ובלא האורח היה קשה עליו ההוצאה והתענוג, וכן פירש הזוהר (ח"ב מז). וקראת לשבת, דימין ליה לפתורא מתתקנא כדקא יאות במיכלא ובמשתאיא וכסות נקייה.

ועל כן אותן הממלאין בטנם כסוס וכפרד אין הבין, לילך אחר הערב, ורווחא לבסומא שכיחא, ואחר כך מרוב מאכלם נופל תרדימה עליהם ומבלים מוחם, אלו אין נקראים

מענגים את השבת, אלא הם מענגים את עצמם בשבת. על כן יכלכל דבריו במשפט, והחכם עיניו בראשו, כשיושב לאכול בבוקר, אף על גב שיאכל וישתה כראוי, אין הכוונה למלאות בטנו, כי לא מנוחה ועונג יקרא לזאת, אלא איבוד המאכל והגוף, גם הפסד לנפש שלא יוכל לעמוד על עמדו מרוב שביעתו כדי לעסוק בתורה ובמצות כאשר ביארנו.

אבל הענין הוא שיאכל וישתה בשמחה ובטוב לבב, מאכל טוב ויפה מוטעם ומתוקן קל העיכול מעט הכמות ורב האיכות, ובלבד שלא ימלא כריסו, וישתה שתים שלוש כוסות של יין לשמח את לבו, הכל לפי מה שהוא אדם, ויקום מתוך שמחת אכילתו לקבוע לימודו, או ישן מעט לנוח ראשו ואבריו, ואחר כך ישב

השבוע נתחיל לעסוק במצוה של עונג שבת, שמקורה בדברי הנביא (ישעיה נח יג): "וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכווד". שנינו על כך בגמרא (פסחים סח:): "הכל מודים בשבת דבעינן נמי לכם, מאי טעמא וקראת לשבת ענג".

עוד בגמרא (שבת קיח:):

"כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, שנאמר אז תתענג על ה' והרכבתיך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך וגו', לא כאברהם שכתוב בו קום התהלך בארץ לארבה וגו', ולא כיצחק שכתוב בו כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל, אלא כיעקב שכתוב בו ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה".

עוד בגמרא (שם):

"כל המענג את השבת נותנין לו משאלות לבו, שנאמר והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך, עונג זה אינו יודע מהו, כשהוא אומר וקראת לשבת ענג הוי אומר זה עונג שבת. במה מענגו, רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב אמר, בתבשיל של תרדין ודגים גדולים וראשי שומין, רב חייה בר אשי אמר רב, אפילו דבר מועט ולכבוד שבת עשאו הרי זה עונג".

"אותם הממלאים בטנם כסוס וכפרד"

בשל"ה הקדוש (מסכת שבת נר מצוה אות לו) מפרש דקדוק לשון הגמרא: "כל המענג את השבת", ללמדנו שצריך לענג את השבת ולא את עצמו, והנה מה שאומר על כך דברים חריפים בלשון קדשו:

"ואמר רובתינו ז"ל כל המענג את השבת, ולא אמרו כל המענג בשבת, כי האדם לא יהיה כוונתו על עצמו לענג, רק יעשה העונג

והנה סיפור כזה היה אצל הריש גלותא, [הראש של גלות בבל שמעמדו היה כמו של נשיא בארץ ישראל], שגזלו משרתיו עצים מאשה זקנה וסככו בהם את הסוכה של הריש גלותא. באה הזקנה וצעקה שיחזירו לה את העצים וסירבה לקבל כסף תמורתם, וכאשר ראתה שרב נחמן אינו מקשיב לה, אמרה לו: "אשה שהיתה לו לאביה שלשה מאות ושמונה עשרה עבדים צועקת לפניכם ואין אתם משגיחים בה", על כך השיב רב נחמן: "צעקנית היא זו ואין לה אלא דמי עצים לבד", שהרי זאת היא "תקנת מריש" שאין צריך להחזיר העצים עצמם כי אם דמיהם.

ותמהו המפרשים, מאחר שטרחו מסדרי הגמרא להביא בדיוק מה שאמרה אותה זקנה, משמע שהיה בהם דברי טעם אלא שלא צדקה מחמת תקנת מריש, וצריך ביאור מהו הקשר בין מה שהיה לאברהם ש"ח עבדים לבקשתה להחזיר לה את העצים, וכי אם לא היו לאברהם ש"ח עבדים אין צריך להחזיר מה ששייך לה.

אך לפי האמור מבאר רבי צדוק הכוונה בזה, כי אותה זקנה טעתה כי מה שאין מחזירים לה את העצים הוא משום שכבר התייאשה מהם, ויחד עם השינוי רשות בסוכה של הריש גלותא זכה הריש גלותא בעצים, על כן אמרה דבר חכמה: "אשה שהיתה לו לאביה שלשה מאות ושמונה עשרה עבדים", כדי לרמז שנתגבר אברהם במספר ש"ח על קליפת יא"ו ששעולה ש"ז, איך אתם חושדים בי שהתייאשתי מהעצים, על כך השיב רב נחמן שאין הסיבה מחמת יאוש, אלא משום תקנת מריש שכך תקנו שאין צריך להחזיר העצים כי אם ערכם. אלו תוכן דבריו המתוקים.

אליעזר מבני כנען לא נתייאש להידבק בקדושה

הנה כי כן יומתק להבין בזה ביתר שאת דברי רבינו בחיי ובעלי התוספות, כי אברהם אבינו היו לו באמת ש"ח ילידי ביתו, שבחר במספר הזה כדי להתגבר על קליפת יא"ו ששעולה ש"ז, ולכן כאשר רצה לצאת למלחמה כנגד ארבעת המלכים כדי להציל את לוט, והבין שבדרך הטבע אי אפשר שינצח במלחמה כי אם בדרך נס מן השמים, על כן בחר להביא עמו ש"ח ילידי ביתו כדי שיתגברו על היאוש.

אולם טרם שיצא למלחמה ביקש אברהם לבדוק אם הם אכן מסוגלים להתגבר על היאוש, לכן אמר להם: "מי האיש הירא מעבירות שבידו ילך וישוב לביתו", כלומר מי שיש בידו עבירות ואינו מסוגל להתגבר על היאוש, ילך וישוב לביתו כי לא יצליח במלחמה. על כך אומרים בעלי התוספות: "כיון ששמעו כך הלכו וחזרו להן", כי לא היו מסוגלים להתגבר על היאוש להילחם מעטים כנגד רבים.

"ולא נשאר עם אברהם כי אם אליעזר עבדו", שהיה בבחינה זו של התגברות על יא"ו ש כנרמז בשמו שעולה בגימטריא ש"ח אחד יותר מיאוש. "אמר לו הקב"ה לאברהם, הניחו אותך כולן", כי לא היו במדרגת האמונה להתגבר על יצר היאוש, "חייך אני נותן כח לאליעזר כנגד כולן, ומנין אותיות של אליעזר יעלו למנין י"ח ושלש מאות", בזכות שלא נפל ברשת היאוש ונשאר עם אברהם להילחם כנגד המלכים.

ויש להרחיב בזה על פי מה שמצינו בשליחות ששלח אברהם את אליעזר שימצא אשה ליצחק בנו, כתוב (בראשית כד לט): "ואומר אל אדוני אולי לא תלך האשה אחריי". ופירש רש"י: "אלי כתיב, בת היתה לו לאליעזר, והיה מחזר למצוא עילה שיאמר לו אברהם לפנות אליו להשיאו בתו, אמר לו אברהם, בני ברוך ואתה ארוך ואין ארוך מדבק בברוך".

היאוש בבחינת אליעזר שעולה ש"ח, נמצא כי הצלת נשמת דוד המלך שהיתה טמונה בסדום, היתה רק בכח ההתגברות של אברהם אבינו על קליפת היאוש.

ונראה כי לזה נתכוון דוד המלך נעים ומירות ישראל באמרו (תהלים כג ד): "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי". כלומר אפילו כשאני נמצא בגיא צלמות, אין אני נופל בתהום היאוש אלא אני מתחזק והולך באמונתי בה', וכל כך למה: "כי אתה עמדי", שהרי גם כשהנשמה שלי היתה טמונה בסדום היית עמדי, בזכות אברהם שנתגבר על היאוש ונלחם לבדו עם אליעזר כנגד המלכים.

וזהו שאמר חזקיהו המלך מבני בניו של דוד המלך: "כך מקובלני מבית אבי אבא", הוא דוד המלך שנשמתו היתה טמונה בסדום, וניצול מסדום רק בזכות אברהם ואליעזר שהתגברו על היאוש, ומזה למדנו כי "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים".

ויש לרמז ענין זה בתפלת דוד המלך ע"ה (תהלים ו ג): "חנני ה' כי אומלל אני רפאני ה' כי נבהלו עצמי, ונפשי נבהלה מאד ואתה ה' עד מתי, שובה ה' חלצה נפשי הושעני למען חסדך". כי כאשר הרגיש דוד המלך שהוא נמצא בסכנת נפשות, נתחזק מאד בתפלתו בה' כדי שלא יפול בקליפת היאוש, על כן התפלל לה: "שובה יי חלצה ראשי תיבות שייח, כדי להאיר הכח של אברהם בעל החסד, שלקח עמו את עבדו אליעזר" בגימטריא ש"ח כדי להתגבר על יא"ו ש בגימטריא ש"ז.

שכבר נגזרה גזירה שהגיע זמנו למות ואינו יכול לבטלה, אמר לו חזקיהו בחריפות:

"בן אמוץ כלה נבואתך וצא, כך מקובלני מבית אבי אבא, אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים", ופירש רש"י: "מבית אבי אבא, דוד שראה את המלאך וחרבו שלופה בידו בסוף ספר שמואל (ב כד יז) ולא מנע עצמו מן הרחמים". ואכן חזקיהו התפלל לה' וביטל הגזירה.

ויש לומר הענין בזה, בהקדם לבאר מה ראה אברהם אבינו על ככה לצאת למלחמה מעטים כנגד ארבעת המלכים, כדי להציל את לוט בן אחיו שנפרד ממנו כי לא התחבר עם אנשים ישרים. אך הביאור על כך על פי מה שמצינו בזוהר הקדוש (פרשתנו עט). שאברהם לקח עמו את לוט: "בגין דצפה ברוח הקודש דזמין למיפק מניה דוד", שראה ברוח הקודש כי הניצוץ הקדוש של דוד המלך עתיד לצאת מלוט.

וכן מבואר במדרש (ב"ר מא ד) על הפסוק (בראשית יג ה): "וגם ללוט ההולך את אברם היה צאן ובקר ואוהלים, רבי טוביה בר יצחק אמר, שני אוהלים רות המואביה ונעמה העמונית, דכוותה (יט טו) קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך הנמצאות... שתי מציאות רות המואביה ונעמה העמונית. אמר רבי יצחק, (תהלים פט כא) מצאתי דוד עבדי, היכן מצאתיו, בסדום".

והנה כבר נתבאר כי מה שיצא אברהם לבד עם אליעזר עבדו למלחמה כנגד ארבעת המלכים, היה רק על ידי שהתגבר על קליפת